

บทนำ

แอฟริกากลางฝั่งตะวันตก
สี่ปีก่อน

เขาคงตายอยู่ที่นี้

ขณะนอนคว่ำหน้า สองมือแนบพื้น ต่อกันกับอาการกระหายน้ำและความ
อยากดื่มน้ำในแอ่งโคลน เลือดชุ่มโชกศีรษะและเสื้อผ้า ทั้งยังอาบหัวใบหน้าที่
เปราะเปื้อนขี้ดินและคราบสกปรก แม้ไม่ใช่เลือดเขา แต่ยังรับรู้ได้ถึงรสชาติ
ของมัน

บางทีคนพวกนั้นอาจตามมาหาเขาจนพบแล้วฆ่า ก่อนหันศพเป็นชิ้น ๆ
เหมือนที่ทำกับเมล หรือไม้ก็เอมิลี่ด้วย เขายากู้ให้แน่ชัดว่าเธอยังมีชีวิตอยู่
ตอนนี้ได้ยินเพียงเสียงมีดสปาร์ตาฟันใบไม้ทำลายความเงียบสงัดของป่าลึก

แสงสว่างที่ลอดผ่านกิ่งก้านต้นไม้ในป่าดิบชื้นสาดส่องหยอกล้อกับเงามืด
เสียงใบมีดสะท้อนก้องทำให้จับทิศทางเสียงได้ยาก

แม้จะหลบหนีจากกลุ่มผู้ไล่ล่ามาได้ก็คงมีชีวิตรอดในป่าได้ไม่ทันข้ามคืน
เขาต้องวิ่งหนีต่อไปทางทิศตะวันออกจนกระทั่งข้ามเขตชายแดน แต่ก็บอกไม่ได้
แล้วว่ามันอยู่ตรงไหน เขายันตัวคุกเข่า ตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้วห่มุนคว้าง
ขณะหาทางออกด้วยความมีนง

เสียงใบมีดฟันลับลงบนกิ่งไม้ดังไกล่เข้ามา ตามด้วยเสียงตะโกนไล่หลัง เขาขยับตัวไปข้างหน้าพลางรู้สึกว่ปอดทั้งสองข้างแสบร้อนแทบลุกเป็นไฟ ดวงตาร้อนผ่าว เวลาไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ท่ามกลางความมืดสลัวแนวต้นไม้ปรากฏให้เห็นนาง ๆ เหมือนเป็นนางร้าย หรือนี่คืออาการประสาทหลอน

เสียงตะโกนดังขึ้นอีกครั้งและไกล่กว่าเดิม ขาสองข้างอ่อนแรงพานล้มลงกับพื้น เขานึกตำหนิตัวเองที่ทำเสียงดัง จากนั้นพยายามปล้ำถอดเป้สะพายหลังออก มันไม่มีค่าอะไรเลยเมื่อเทียบกับชีวิตเขา

ความหวังเริ่มเรืองรองเมื่อได้ยินเสียงคำรามต่ำของรถจี๊ปบุโรทั้งตั้งผ่านดงไม้มา ถ้ามีถนนแปลว่าต้องมีทางหลบหนี และตอนนี้มันคงอยู่อีกไม่ไกล เขาก็มองไปไม้เคลื่อนกลาดที่ปกคลุมทางเดินพลางอ้อนวอนต่อโชคชะตาว่าขออย่าให้มีงูซ่อนอยู่เลย ก่อนรีบวิ่งตามเสียงนั้นไป พอไร้สัมภาระรุงรังก็สามารถเคลื่อนไหวได้เร็วขึ้น ให้ตายสิ น่าจะคิดได้ตั้งนานแล้ว

พลันเกิดเสียงดังประสานกันทางด้านหลังห่างไปร้อยเมตร พวกนั้นคงเจอเป้ของเขา *เอาตัวให้รอดก่อน อย่าลืมนึกว่าคนเรามีได้แค่ชีวิตเดียว* นั่นคือคำแนะนำอันชาญฉลาดจากลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งนี้ แค่ออมสละเป้ขึ้นทำให้เขาซื้อเวลาได้หลายนาที หรือบางทีอาจหมายถึงต่อลมหายใจเลยด้วยซ้ำ

เมื่อเห็นลำแสงส่องลอดมาจากเบื้องหน้าห่างออกไปยี่สิบเมตรจึงเดินตรงไปหาตามสัญชาตญาณ มันไม่ใช่ถนนแต่เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อันเงียบสงบ เขากวาดตามองพื้นที่รกร้างหาสิ่งที่ต้องการ จนกระทั่งพบสิ่งนั้นในถังน้ำมันผู้พัง แผลงน้ำสารพัดชนิดเกาะกลุ่มอยู่บนผิวน้ำ ลูกน้ำเคลื่อนไหวไปมาอยู่กันดังดูรวนางเงือกย่องส่วน เขาตีมน้ำอย่างกระหายแม้รู้ว่าอาจเสี่ยงติดเชื้อโรคร้าย ถ้าโชคดีก็คงรักษาหาย

รถจี๊ปแล่นไกล่เข้ามาเรื่อย ๆ เขารีบหลบเข้าสู่เงามืดแล้วซ่อนตัวในดงไม้ พวกทหารกรูกันลงจากรถและกระจายตัวไปตามบ้านดิน หุบทำลายประตูหน้าต่างจนพียงยับก่อนล่าถอยไป ตอนที่เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมหมู่บ้านถึงถูกทิ้งร้าง

ลิปห่านาที่ต่อมารอบตัวมืดสนิท เขาไล่ตไล่ตามริมทางเดินของหมู่บ้าน เพื่อออกสู่ถนนหลวงเงี้ยหูฟัง ขบวนรถจี๊ปจากไปแล้ว กลุ่มผู้ไล่ล่าเสียงลงชั่วคราว เมื่อก้าวออกจากที่กำบังไปยังถนนใหญ่ก็ได้ยินเอมิลีตะโกนเรียก เธออยู่ตรงปลายสุดของถนนอีกด้านขณะวิ่งโซเซหนีกลุ่มทหารที่ตามหลังมาติด ๆ พวกเขาทุบตีเธอ ร่างเอมิลีอ่อนปวกเปียกไม่ต่างจากตุ๊กตาผ้าขาดรุ่งริ่ง

เขายืนตัวสั่นเมื่อเห็นคมมีดสปาร์ตาสะท้อนแสงจันทร์ท่ามกลางความมืด แม้ใจอยากกรี๊ดร้อง อยากฆ่าคนพวกนั้นเพื่อปกป้องเธอ แต่เขากลับหันไปทางทิศตะวันออกตรงจุดที่มีด่านตรวจอยู่ห่างไปไม่ถึงยี่สิบเมตรแล้วออกวิ่ง

1

อังการา ตูร์กี

วาเนสซา ไมเคิล มั่นโรสุดหายใจซ่า ๆ เป็นจังหวะขณะจอดอยู่ที่ขอบถนนฝั่งตรงข้าม

เธอจับเวลากลุ่มรถยนต์นำขบวนที่เล่นจากย่านบัลแกตมายังรอบนอกของจัตุรัสคิซิลาย ก่อนลุกขึ้นยืนท่ามกลางเงามืด สายตาจับจ้องกลุ่มเป้าหมายที่ก้าวลงจากรถแล้วเดินลงบันไดกว้างไม่ชันมาก เป็นชายสอง หญิงห้า บอดี้การ์ดสี่ อีกไม่กี่นาทีบุคคลสำคัญคงมาถึง

แสงไฟจากอาคารระจกสูงหลายชั้นสะท้อนลงบนถนนที่ยังคงมีผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาในยามค่ำคืน หลายคนเดินผ่านและดูเหมือนจะไม่เห็นเธอที่กำลังเฝ้าดูความเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด

มั่นโรเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

รถเมอร์เซเดส-เบนซ์คันหนึ่งจอดเทียบที่อีกฟากถนน เธอยึดตัวตรงเมื่อเห็นใครคนหนึ่งก้าวลงมาจากที่นั่งตอนหลังแล้วเดินสบาย ๆ ไปยังทางเข้า พอร่างนั้นลับตาเธอจึงเดินลงบันไดตามไปที่อานาโตเลีย กลับอันเป็นส่วนตัวยิ่งกว่ากลับส่วนตัวแห่งไหน นี่คือนสถานที่สุดพิเศษในเมืองอังการา ที่ที่ความมั่งคั่งและอิทธิพลคอยหล่อเลี้ยงบุคคลผู้เป็นพันธมิตรเพียงในการขับเคลื่อนประชาธิปไตย

มันโรแสดงนามบัตรตรงหน้าประตูทางเข้า เธอต้องใช้เวลาสองสัปดาห์
เที่ยวติดสินบนและประชุมลับหลายครั้งกว่าจะได้มันมา

คนเฝ้าประตูพยักหน้าพลางบอก “เชิญ”

เธอพยักหน้าตอบแล้วยึดธนบัตรบีกหนึ่งใสมือเขา ก่อนกลืนหายใจไป
มานควันนูห์และเสียงเพลงอีกทีก็ เธอเดินเลยโซนโต๊ะส่วนตัว ผ่านบาร์ที่มีคน
นั่งจับจองอยู่ครึ่งแถว ทะลุทางเดินยาวไปยังห้องน้ำ และเจอประตูที่มีป้ายติด
ไว้ว่าเฉพาะพนักงาน

ภายในเป็นห้องขนาดเล็กที่เธอใช้ปลดเปลื้องชุดสูทอาร์มานิ รองเท้าหนัง
อิตาลี และเครื่องประดับที่แสดงถึงความเป็นบรูซ

ผู้ที่ติดต่อช่วยเหลือให้มันโรเข้ามาในนี้รู้จักเธอในฐานะผู้ช่วย แต่คืนนี้เธอ
ต้องการเป็นผู้หญิง และนั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะเธอเป็นจิ้งจอกพันหน้ำที่สามารถ
เปลี่ยนโฉมหน้าได้ไม่ซ้ำ มันโรดึงชุดลงจากหน้าอกให้กลายเป็นเดรสรัดรูป แล้ว
เลื่อนรอกเท้ารัดสันแบบบางเฉียบที่ซ่อนไว้ตรงกระเป๋าด้านในเสื้อสูทออกมาสวมใส่
จากนั้นดึงกระเป๋าคัลตซ์ใบจิ๋วมาถือไว้ก่อนชะเง้อหน้าไปสำรวจโถงทางเดิน เมื่อ
ไม่เห็นใครจึงก้าวเข้าไปในห้องน้ำแล้วแต่งหน้าทำผม ในที่สุดการแปลงโฉม
ก็เสร็จสมบูรณ์

เหล่าบอดีการ์ดที่มากับกลุ่มรถนำขบวนยืนกระจายตัวเป็นจุด ๆ อยู่ใน
ห้องรับรองหลัก มันโรค่อย ๆ เยื้องย่างตรงเข้าไป เพียงสี่วินาที...สี่วินาทีที่เธอ
ได้สบตากับเป้าหมายโดยตรงพร้อมแยมยิ้มเล็กน้อย ก่อนทำเป็นหลบตาแล้ว
เดินผ่านไป

เธอเลือกนั่งโดดเดี่ยวอยู่ที่ฝั่งริมสุดของบาร์ในลักษณะหันตัวเข้าหาเขา
แต่เบือนหน้าไปทางอื่น หลังจากลั้งเครื่องดื่มก็เขี่ยจี้ทรงกลมที่ห้อยคอเล่นอย่าง
รอคอย

ถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้ว อีกไม่กี่อึดใจภารกิจก็จะเสร็จสิ้น

จริง ๆ กะเวลาไว้สิบนาที แต่ไม่น่าเชื่อว่าจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานปาร์ตี้
หลังผ่านไปแค่สามนาทีเท่านั้น บอดีการ์ดพาเธอมาส่งถึงโต๊ะ หลังจากแนะนำ
ตัวแบบสั้นกระชับ ส่งยิ้มเอียงอายเล็กน้อย และแอบขม้มายตามอง มันโรก็

เข้าสู่บทบาทของคำคืนนี้ได้อย่างลื่นไหล ภารกิจทางเหล่านี้เธอล้วนเสแสร้ง
แก่งทำให้ดูเหมือนสาวสวยไร้สมอง

การแสดงละครตบตาว่างเลยมาถึงเช้าวันใหม่ พอได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว
เธอก็อ้างว่าเหนื่อยและขอตัวออกจากงานปาร์ตี้

เป้าหมายเดินตามออกมาถึงถนน ท่ามกลางแสงไฟเขาเสนอตัวขอไปส่ง
เธอ แต่มันโรปฏิเสธพร้อมรอยยิ้ม

เขาโทรเรียกรถ เมื่อเห็นหญิงสาวเริ่มเดินหนีก็รีบเข้าไปคว้าแขนไว้
มันโรดึงแขนออก พอเขาจับแน่นขึ้นอีกเธอก็สุดหายใจเลิกและแก่งยอม
จำนน สายตาที่เริ่มพร่ามัวละจากไปหน้าเขาไปยังเส้นเลือดตรงลำคอ เป็นเรื่อง
ง่ายมากถ้าเธอจะปาดคอหรือบีบคออีกฝ่าย เธอเบนสายตาลับมามองหน้าเขา
พลันรู้สึกว้าวเส้นเลือดเต้นตบ ๆ อยู่ในหู และถึงกับต้องขมใจไม่ให้ลงมือฆ่า

เธอส่งยิ้มที่ขัดแย้งกับสัญชาตญาณในตัวพร้อมพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน
“เราไปดื่มกันต่อเถอะ”

ครูหนึ่งรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ก็มาจอดเทียบบริเวณถนน เขาเปิดประตูที่นั่ง
ตอนหลังและดันร่างเธอเข้าไปก่อนที่คนขับจะหันก้าลงมา จากนั้นตามเธอขึ้น
ไปแล้วปิดประตู เมื่อรถเคลื่อนตัวเขาก็ขึ้นไปด้วยมินิบาร์ “เลือกดื่มได้ตามสบาย
เลย”

มันโรปรายตามองอีกฝ่ายพลางยิ้มยั่วเย้า ทว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น
เพราะแท้จริงมันคือรอยยิ้มแห่งความตายและการทำลายล้าง ซ่อนเร้นเปลวเพลิง
กระหายเลือดที่แล่นพลาไปทั่วร่าง เธอควบคุมสติ ระหว่างนั้นก็เอื้อมมือหนึ่ง
คว้าขวดเหล้าแจ๊คแดเนี่ยลส์โดยมีกระเป๋าคัลต์ซ้อยู่ในมืออีกข้าง “ดื่มกับฉันสิ”
เธอชวน

เมื่อชายหนุ่มเห็นท่าทีของหญิงสาวกับสัญญาณว่าจะได้แอมเธอ เขาก็เริ่ม
ผ่อนคลายและตอบรับคำเชิญชวน มันโรจุ่มนิ้วลงในแก้วเหล้าแล้วเอามากดแนบ
บนริมฝีปากเขา และทำอย่างนั้นซ้ำ ๆ ด้วยกิริยาหยอกเย้า ค่อย ๆ ป้อน
โรฮิปนอลเข้าสู่ร่างกายจนกระทั่งแก้วว่างเปล่า พร้อมกับคอยหลบเลียสัมผัส
จากมือปลาหมึกไปด้วย เมื่อยานอนหลับออกฤทธิ์เธอก็บอกคนขับให้พาเขากลับ
บ้าน ก่อนก้าลงจากรถอย่างไม่ลังเล

ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นก่อนรุ่งสางมันโรสูดหายใจจนสุดปอดเพื่อให้
สมองปลอดโปร่ง แล้วเริ่มออกเดินโดยไม่สนใจเวลา รู้แค่ว่าท้องฟ้าใกล้สว่าง
เต็มที่ ไม่นานเสียงเรียกสวดมนต์ยามเช้าจากหอคอยสุเหร่าก็ดังก้องเมือง

ตอนเธอมาถึงอพาร์ทเมนต์ซึ่งอาศัยอยู่ตลอดเก้าเดือนจนเหมือนบ้าน
ท้องฟ้าก็ใสกระจ่างเต็มที่

ภายในห้องปิดทึบมืดสนิท มันโรกดเปิดสวิตช์ แสงจากหลอดไฟกำลัง
วัตต์ต่ำไว้คอมครอบที่ห้อยลงมาจากเพดานเผยให้เห็นห้องพักรก ๆ พื้นที่ส่วนใหญ่
ระกระระด้วยกองหนังสือและแฟ้มเอกสาร รวมทั้งคอมพิวเตอร์หลาย
เครื่องที่ต่อเข้ากับสายไฟและอุปกรณ์ต่าง ๆ ส่วนที่เหลือใช้วางโต๊ะทำงานไม้
โซฟาเบด นอกนั้นไม่มีอะไรอีก

เธอถอดจี้ห้อยคอออกและชะงักเมื่อเห็นแสงสีแดงกะพริบวาบอยู่ข้างโซฟา
ก่อนบิดเปิดจี้กลมแบนในฝ่ามือ หยิบการ์ดบันทึกข้อมูลขนาดจิ๋วออกมาจาก
ช่องว่างครึ่งหนึ่งของจี้ จากนั้นเดินมานั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งแล้วสอด
การ์ดเข้าไป ระหว่างรอข้อมูลดาวน์โหลดก็เอื้อมไปกดฟังข้อความจากเครื่อง
ตอบรับอัตโนมัติ

น้ำเสียงของเคท บริเดนฟังดูตื่นเต้นสุด ๆ “ไมเคิล ที่รัก ฉันรู้ว่าเธอ
กำลังสะสางงานอยู่และคงคิดว่าจะไม่ได้งานเพิ่มไปอีกสักพัก แต่ฉันเพิ่งได้รับ
คำขอพิเศษมา ไทรกลับด้วย”

มันโรนั่งลงบนโซฟาแล้วกดฟังข้อความอีกครั้ง ก่อนโน้มตัวซบหน้าผาก
กับท่อนแขนทั้งสองข้างพลาหลังตา ความเหนื่อยล้าจากงานที่ทำมาทั้งวันช่าง
หนักหนาสาหัส เธอยืดตัวตรงแล้วหันไปมองหน้าจอ ข้อมูลยังดาวน์โหลดอยู่
จากนั้นเธอก็มองนาฬิกาข้อมือ ที่ดัลลัสน่าจะเพิ่งสิบโมงเศษ ๆ เธอตั้งสติ
ชั่วคราวให้พร้อมรับมือกับอะไรก็ตามที่กำลังจะเจอ แล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้นพร้อม
กดหมายเลขโทรออก

น้ำเสียงตื่นเต้นของปลายสายเรียกรอยยิ้มกว้างจากเธอได้ มันโรรีบบอก
“ฉันเพิ่งได้ฟังข้อความ”

“ฉันรู้ว่าเธอยังไม่อยากทำงานใหม่ในช่วงสองสามเดือนนี้” บริเดนเกริ่น
“แต่งานนี้เป็นข้อยกเว้น เพราะลูกค้าคือริชาร์ด เบอร์เบอร์ก”

มันโรซงัก รู้สึกคุ้นชื่อนี้มาก “เจ้าของสูตตันออยล์เทรอ”
“ใช่ นั่นแหละ”

หญิงสาวถอนหายใจ “โอเค แพกซ์ร้ายละเอียดมาเลย ฉันจะลองอ่านดู”
พลันเกิดความเยียบชวนอีต้อัครูหนึ่ง ก่อนบริเดนจะพูดขึ้น “แลกกับ
เงินหนึ่งแสนดอลลาร์ เธอจะไปพบเขาเลยได้ไหม”

“ที่อังการนี่เทรอ”

“ที่สูตตัน เทกซัส”

มันโรไม่ตอบอะไร ปล่อยให้ความเงียบงันเข้าปกคลุมอีกครั้ง
บริเดนจึงเป็นฝ่ายพูด “สองปีแล้วนะ ไมเคิล คิดซะว่าเป็นสัญญา
ที่ดี กลับบ้านเถอะ”

“มันจะคุ้มไหม”

“เธอถอนตัวได้ทุกเมื่อ”

หญิงสาวพยักหน้าให้กับความว่างเปล่า รวมทั้งสิ่งที่เธอพยายามถ่วงเวลา
และหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด ก่อนบอกออกไป “ขอเวลานั้นสะสงงานสักสัปดาห์
หนึ่งก็แล้วกัน” หลังวางสายเธอเอนหลังลงบนโซฟา ยกแขนข้างหนึ่งปิดทับ
ดวงตาพร้อมสูตตหายใจลึกเนิ่นนาน

ดูท่าว่าวันนี้คงไม่ได้นอน

มันโรดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือและมองความยาวของแถวเบื่องหน้าเป็นรอบที่สี่
ซึ่งตราประทับที่บีมลงบนพาสปอร์ตและเสียงเคาะไม้ส่ม่าเสมอช่างน่า
รำคาญเสียจริง

เธอกำลังเดินทางกลับบ้าน

บ้าน ไม่ว่าจะมันจะมีความหมายแบบไหนก็ตาม

เธอกำลังกลับไปที่นั้น หลังจากที่ต้องเปลี่ยนนาฬิกาชีวิต ย้ายไปอยู่
ประเทศโลกที่สามนานถึงสองปี ใช้ชีวิตอย่างคนต่างด้าวและต้องคอยระวังตัว
ในสังคมที่มีความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอยู่เนือง ๆ แต่น่าแปลก เธอกลับสัมผัส
และเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้...ต่างจากที่บ้าน

มันโรฆบกรามแน่น หลับตาแล้วระบายลมหายใจออกมาเบา ๆ ก่อน
แหงนหน้าสูดอากาศเฮือกใหญ่

เมื่อมีคนผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองไปอีกหนึ่งแถวก็ขยับเล็กน้อย เธอสูด
หายใจอีกเฮือก พยายามสงบสติอารมณ์และลดความวิตกกังวลที่ก่อตัวขึ้นตลอด
สองสามชั่วโมงที่ผ่านมา ทว่ามันกลับกระตุ้นสมองให้คิดหนักกว่าเดิม

แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น...

การเดินทางข้ามประเทศครั้งนี้ทำให้ต้องเจอดวงอาทิตย์ขึ้นสองครั้งและตก
หนึ่งครั้ง สภาพรางกายยังรู้สึกว่ามันเป็นเวลาย่ำสามของเมื่อวาน แต่นาฬิกา
บนผนังกลับบอกเวลาหกโมงสี่สิบแปดนาทีของยามเช้าตรู่

...คนสูงศักดิ์อ่อนระทวยไป...

เธอเหลียวดูเวลาอีกครั้งพลางสูดหายใจอีกหน แถวขยับเพิ่มเติมไม่กี่ก้าว
ความวิตกกังวลเริ่มหวนมาจนต้องตั้งสติและความคลุมหายใจ

บ้าน

...โลกนี้มีรัศมีเพราะผู้อาศัยในนั้น...

ผ่านไปหลายนาทีแถวยังคงหยุดนิ่ง เธอหันมาสนใจเหตุการณ์ตรงหน้า
ชายคนหนึ่งพูดภาษาอังกฤษตะกุกตะกักกับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและไม่สามารถ
ตอบคำถามพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเองได้ เขาสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบสาม
เซนติเมตร ทำทางฝั่งผาย ผมสีดำสนิท สวมเสื้อโค้ตตัวยาวแบบเทรนช์โค้ต
สีแดงเข้ม ในมือถือกระเป๋าเอกสารที่ดูแน่นหนาแข็งแรง

ผ่านไปอีกสามนาทีแต่มันรู้สึกเหมือนสามสิบนาทีที่แสนทรมาน เจ้าหน้าที่
ส่งตัวชายคนนั้นไปยังห้องที่กันแยกไว้ตรงสุดโง่งทางเดิน

...เพราะเขาทั้งหลายได้ฝ่าฝืนกฎ ละเมิดต่อพระราชบัญญัติ...

เธอขยับเดินตามแถวพลางใช้เท้าดันกระเป๋าไปข้างหน้า

...เพราะฉะนั้นคำสาปจึงกลืนโลก...

แต่ละอย่างก้าวชนให้เห็นถึงความรู้สึกเลวร้ายตอนเดินทางเข้าอเมริกาเป็น
ครั้งแรก ทั้งประตูและประสบการณ์คล้ายกัน เวลาเก้าปีอะไร ๆ จะเปลี่ยนไป
สักแค่ไหนเสีย

...และผู้ที่อยู่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว...

ตอนนี้ภาพชายหนุ่มคนนั้นกลายเป็นเงาราง ๆ อยู่หลังบานหน้าต่างโปร่งแสง
เธอดูนาฬิกาข้อมือ มีคนมาต่อแถวเพิ่มอีกหนึ่ง เวลาผ่านพ้นไปอีกหนึ่งนาที
...เสียงสนุกสนานของรำมะนาเจียบลง...

มันโรยีนอยู่หน้าคอกพร้อมถือพาสปอร์ตและเอกสาร เสียงความคิดที่
ตึกกันยุ่งเหยิงในหัวเหลือเพียงเสียงกระซิบจากส่วนลึกภายในจิตใจ หลังจากถาม
ตอบกันอยู่ไม่กี่คำเจ้าหน้าที่ประทับตราพาสปอร์ตแล้วส่งคืนให้
...เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย...

เธอไม่มีกระเป๋าถือหรือของต้องสำแดง ก่อนจะขำเล็งมองเงาของ
หนุ่มเทรนซีได้ตแวบหนึ่ง แล้วเดินผ่านประตูกระจกบานเลื่อนพื้นจากบริเวณนั้น
สู่พื้นที่ที่มีฝูงชนรออยู่ เธอกวาดตามองใบหน้าผู้คนที่ต่างส่งสายตาคาดหวังและ
มองมาอย่างสนใจ พลางนึกสงสัยว่าคนไหนนะที่มายื่นรอเขา
...เมรัยจะเป็นของชมแก่ผู้ที่ดี...

เมื่อเห็นโทรทัศน์สาธารณะบนผนังฝั่งตรงข้ามเธอก็ปรี๊ดเข้าไปหา
...เมืองที่เกิดจลาจลแตกเสียแล้ว...

มันโรคดหมายเลขและหันไปยังทิศทางที่มองเห็นประตูกระจกบานเลื่อนได้
...ความชื่นบานทั้งสิ้นเยือกเย็นลง ความยินดีของแผ่นดินสูญหายไป...

ผู้โดยสารทยอยเดินออกมาเรื่อย ๆ และยิ้มแย้มเมื่อได้พบหน้าบุคคลอัน
เป็นที่รัก ใช้ การกลับบ้านควรถูกให้ความรู้สึกแบบนี้ ไม่ใช่แค่ส่งสัมภาระพร้อม
ของขวัญล่วงหน้ามาให้ครอบครัวที่ห่างเหินและคนแปลกหน้าที่เรียกว่าเพื่อน
แถมยังหวาดกลัวที่จะต้องกลับไปเชื่อมสัมพันธ์กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เครื่องตอบรับอัตโนมัติของเคททำงาน มันโรเลือกตัดสายทิ้งโดยไม่ฝาก
ข้อความไว้ แล้วเธอก็เห็นหนุ่มเทรนซีได้ตเดินผ่านประตูกระจกบานเลื่อนออกมา
...เมืองถูกทิ้งให้กว้างว่างเปล่า ประตูเมืองก็ถูกหุบทำลายเสีย...

เขาเดินอย่างโดดเดี่ยว ไม่มีแฟนสาวพร้อมช่อดอกไม้หรือคนรู้จักมารอ
คอยด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข ไม่มีแม้กระทั่งคนสวมชุดสูทสีทึม ๆ ยืนถือป้ายชื่อเขา
ชายคนนั้นเฉียดผ่านจุดที่มันโรยืน เธอมองตาม ก่อนหยิบกระป๋องขึ้นมาแบบ
บวบับแล้วตามเขาไปที่ชั้นหนึ่ง เว้นระยะห่างพอประมาณ แต่ไม่ให้คลาดกัน
ท่ามกลางฝูงชน

ชายหนุ่มใช้บริการรถรับส่งของโรงแรมแมร์ริออทด์ เธอก้าวขึ้นรถตามหลังไป เขาพยักพเยิดมาครั้งหนึ่งแล้วหลังจากนั้นก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก การแต่งกายของเธอพบเห็นได้ทั่วไป ทรงผมตัดสั้น สวมกางเกงตัวโคร่งมีกระเป๋ากหลายช่องแบบที่พวกผู้ชายชอบใส่ เลือ้เซ็้ต์ผ้าลินินที่เคยเป็นสีขาวกับรองเท้าบู๊ตหนังพื้นหนา ถ้าไม่สังเกตดี ๆ เธอก็ดูเป็นผู้ชายเหมือนเขาทุกอย่าง

พอถึงโรงแรมมันโรเดินตามไปต่อแถวตรงบริเวณแผนกต้อนรับ โนอาห์จ่อหินสั้น ห้องสามหนึ่งเก้า ชื่อเสียงเรียงนามช่างฟังดูอเมริกันจำ แต่เขายังพูดภาษาอังกฤษอย่างตะกุกตะกักเหมือนเคย เธอรู้จักลำเนียงนี้ดี ลำเนียงแบบคนฝรั่งเสสชั้นสูงในโมริอโก

หลังจากชายหนุ่มเช็คอินเรียบร้อย เธอก็จองห้องพักแล้วพยายามโทรศัพท์ต่อเคท บริเดนอยู่หลายหน สุดท้ายจึงฝากข้อความเสี่ยงไว้ว่านัดกินมื่อเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรม

มันโรเรียกแท็กซี่หน้าโรงแรม ยี่สิบนาที่ต่อมาเธอก็ยืนอยู่ในลานจอดรถของย่านอุตสาหกรรมสภาพกว้าง สองข้างทางตรงสุดถนนทั้งฝั่งซ้ายและขวามีอาคารปูนทรงเตี้ยตั้งเรียงราย แต่ละหลังมีหน้าตาต่างแฉบ ๆ และคั่นจากอาคารหลังอื่นด้วยช่องจอดรถบรรทุก

เธอรอให้แท็กซี่เล่นห่างออกไปจนลับสายตาถึงค่อย ๆ ไต่บันได้ขึ้นไปยังประตูบานที่อยู่ใกล้ที่สุด ป้ายชื่อด้านหน้าเป็นตัวอักษรพิมพ์ใหญ่อ่านได้ว่า **โลแกน** ประตูหน้าล็อก มันโรแนบหน้ากับบานกระจก เมื่อไม่เห็นแสงไฟจึงลองเคาะดู เพียงสองสามนาทีไฟดวงหนึ่งทางด้านหลังก็สว่างวาบ โลแกนเดินเท้าเปล่าเข้ามาในชุดวอร์มพร้อมยิ้มเหนียมอาย ก่อนปลดล็อกประตูให้ เขามองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าพรวดพราด “สภาพดูไม่จิตใจจริง ๆ”

หญิงสาววางกระเป๋าทรงกระบอกแฉนวนนอนลงบนพื้นแล้วปล่อยให้ประตูงับปิดเอง “ดีใจที่ได้เจอคุณนะ”

โลแกนคลี่ยิ้มกว้าง ก่อนทั้งคู่จะหัวเราะออกมาพร้อมกัน เขาอ้าแขนโอบกอดเธอ “ยินดีต้อนรับกลับบ้าน ให้ตายสิ ดีจังที่ได้เจอคุณอีก เดินทางเป็นยังไงบ้าง”

“นานมากแล้วก็น่าเบื่อ”

“ถ้าอยากสลับหมือตึกเซียมบโนไซฟาได้นะ”

“ขอบใจ แต่ไม่เอาดีกว่า” มันโรบอก “ฉันกำลังต่อสู้กับอาการเจ็ตแล็ก”

“งั้นเอากาแฟไหม” เขาหันไปทางห้องครัวขนาดเล็ก “ผมเพิ่งตั้งหม้อต้มน้ำ”

“ได้เลย คาเฟอีนนี่แหละที่ต้องการ ขอเข้ม ๆ หน่อยนะ”

โลแกนไม่สามารถเสกสิ่งที่มีในห้องครัวให้ออกมาใกล้เคียงกับกาแฟตุรกีได้ อีกเดี๋ยวมันโรงจะมีอาการลงแดงกาแฟ ตามด้วยอาการใจสั่นและเจ็ตแล็ก เรียกว่าต้องรับมือกับความปั่นป่วนในร่างกายพร้อมกันในคราวเดียว

ส่วนสำนักงานในตัวอาคารมีทั้งหมดสี่ห้อง โลแกนใช้ห้องหนึ่งแทนห้องทำงาน อีกห้องเป็นห้องประชุม และอีกสองห้องเอาไว้อยู่อาศัย ขณะที่โกดังสินค้าด้านหลังกลายเป็นอู่ซ่อมรถและห้องเก็บของ จริง ๆ เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะอยู่ที่นี้ แต่โลแกนจ่ายค่าเช่าตรงเวลาและจนปานนี้ยังไม่มีใครไปร้องเรียนกับพวกผู้บริหารจัดการอาคาร ข้อตกลงดำเนินมาเช่นนี้ตั้งแต่มันโรเริ่มรู้จักเขา ในคืนหนึ่งของช่วงฤดูร้อนที่แสนอบอ้าวเมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนที่พวกสิงห์นักบิดมองว่าแค่ همینชี้หน้ากันก็กลายเป็นปัญหารุนแรงได้ และเธอดันร่วมก๊วนกับฝ่ายที่เสียเปรียบ หลังจากเรื่องจบโลแกนกับเธอก็มานั่งหัวเราะกันอยู่ริมถนนภายใต้ท้องฟ้ามืดมิด พร้อมแนะนำตัวราวกับเป็นคู่หูดวงตก

มันโรก้าวซ้ำ ๆ ไปตามโถงทางเดิน พลังหยุดดูรูปขนาดเท่าโปสเตอร์ที่ใส่กรอบเรียงรายอยู่บนผนังที่ละลุบ ส่วนใหญ่เป็นรูปมอเตอร์ไซค์บนลู่วิ่งแข่งรูปโลแกนในการแข่งขันต่าง ๆ ที่ไปเข้าร่วม รวมถึงรูปที่บันทึกความเป็นมืออาชีพของเขาในแวดวงนี้

ปัจจุบันโลแกนอายุสามสิบสาม ผมสีบลอนด์หย่น ตาสีเขียว ทวารอยยิ้มไร้เดียงสากลับทำให้เขาดูเหมือนหนุ่มวัยยี่สิบห้า หลายปีมานี้ความโลเซื่อ

ดิ่งดูตหนุ่ม ๆ เข้ามาหาเขาไม่หยุด จนกระทั่งคนพวกนั้นค้นพบความหยาบ
กระด้างและแข็งกร้าวภายในจิตใจเขา

โลแกนยืนด้วยลำแข้งตัวเองตั้งแต่อายุสิบห้า โดยเริ่มจากซ่อมรถเลี้ยงชีพ
และรับงานซ่อมมอเตอร์ไซค์จากอู่ของเพื่อนสนิทพ่อเป็นอาชีพเสริม เขาทุ่มเท
ทำงานวันแล้ววันเล่า หาทุกอย่างมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขาเอง มันโรกล้าพูด
ว่าตลอดเก้าปีนับตั้งแต่เธอมาเหยียบแผ่นดินอเมริกา เขาเป็นเพียงคนเดียวที่
ใกล้ชิดกับเธอที่สุดและเข้ากับเธอได้ทุกเรื่อง

ชายหนุ่มเดินมาสมทบที่รูปสุดท้ายพร้อมยื่นแก้วกาแฟวันคุยให้ มันโร
พยักหน้าขอบคุณ ทั้งคู่ยืนนิ่ง ๆ กันอยู่พักหนึ่ง “สองปีนี้นานนะ” เขาเอ่ยออก
มาในที่สุด “มีเรื่องให้คุยเยอะแยะไปหมด ไม่เคล” เขาหันไปทางประตูด้าน
หลัง “พร้อมหรือยัง”

หญิงสาวไม่ขยับขณะพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายสารภาพ “ฉันอาจจะรับงาน
เพิ่มอีกงาน”

อีกฝ่ายชะงัก

“ฉันเลยกลับมาที่นี่”

โลแกนมองเธออย่างพิจารณา “ผมแปลกใจที่คุณตัดสินใจแบบนี้ นึกว่า
บอกเคทไปแล้วซะอีกว่าจะปฏิเสธทุกคำขอ”

มันโรพยักหน้า

“คุณรู้อยู่แล้วนี่ว่าผมคิดยังไง” ถึงแม้จะโกรธแต่เขาก็ยังเก็บอาการได้ดี
“ถ้าคุณตัดสินใจรับงาน ผมก็จะคอยหนุนหลังให้เอง”

เธอยิ้ม ก่อนยื่นมือออกไปแล้ววางจี้ห้อยคอไว้ในมือเขา “ดีจัง ขอคุณ
นะ”

โลแกนพยักหน้าพลางพูดยิ้ม ๆ “ผมจะเก็บรวมไว้กับของสะสม” เขา
โอบไหล่เธอ “มาเถอะ ไปดูกัน”

ทั้งสองออกจากส่วนสำนักงานและที่พักรถยนต์ ผ่านประตูด้านหลังซึ่งเปิด
ออกสู่โกดังสินค้าที่กลายเป็นอู่ซ่อมรถและห้องเก็บของ ทั้งคู่หยุดกลางทาง มันโร
เอื้อมไปเปิดลิ้นชักพลาสติกแล้วดึงเบ้อออกมาหนึ่งใบกับของใช้ส่วนตัวสองสาม
อย่าง ขณะที่โลแกนปล่อยทางลาดลงบนพื้นแล้วเข็นรถดูคาติออกมา

มอเตอร์ไซค์คันนั้นมีสีดำขลับ ช่างdungดงามไร้ที่ติ มันโรคลีี่ยมพลังได้
ปลายนิ้วไปทั่วรถแต่งแข่งซึ่งที่ประกอบขึ้นตามสั่ง “ผมดูแลเธออย่างดี” โลแกน
บอก “เพิ่งพาออกไปซึ่งเมื่อสัปดาห์ก่อนนี่เอง อยากทดสอบดูว่ามันยังบิดได้สุด
หรือเปล่านะ”

ถ้าคนเราหลงรักเครื่องยนต์ได้ เธอก็ตกหลุมรักมอเตอร์ไซค์คันนี้เข้า
อย่างจัง มันแสดงถึงพลังอำนาจ จริงอยู่ว่ามันอาจทำให้ชีวิตเธอดับสูญได้ใน
ชั่วพริบตา แต่เป็นความเสี่ยงที่คุ้มค่า มีอยู่ไม่กี่อย่างที่ทำได้ดรีนาลินในตัว
เธอฉีดพลังได้แบบเดียวกับตอนขี่ม้า และนี่คือหนึ่งในนั้น การได้พาเธอคันนี้
เล่นลิวไปบนถนนด้วยความเร็วสองร้อยสี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ความเร็วแรง
ถือเป็นการเยียวยาตัวเองแบบหนึ่ง เปรียบเสมือนสารเสพติดที่หอมหวานกว่ายา
หรือสิ่งมีนเมา แต่สามารถติดใจอมแถมและเป็นอันตรายได้พอ ๆ กัน

เมื่อสามปีก่อนมันโรที่ามอเตอร์ไซค์คันก่อนหน้านั้นพังยับ เธอต้องนอน
โรงพยาบาลหลายเดือนเนื่องจากกระดูกหักและมีอาการบาดเจ็บที่ศีรษะ พอ
หายดีก็รีบนั่งแท็กซี่ตรงไปหาตัวแทนจำหน่ายแล้วเลือกซื้อรถคันใหม่ทันที

มันโรขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ สวมหมวกกันน็อก ถอนหายใจแล้ว
ติดเครื่อง เมื่อรู้สึกถึงอะดรีนาลินที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกายก็ยิ้มออก การได้พาตัวเอง
ออกไปเสี่ยงอันตรายและคิดถึงความตายที่อาจเกิดขึ้น นี่แหละที่เธอเรียกว่าบ้าน

การทำงานคือช่วงเวลาผ่อนคลายสำหรับเธอ ตลอดเวลาที่ต้องทำงานไกล
บ้าน แม้จะยินดีทำทุกอย่างเพื่อให้งานสำเร็จ แต่เธอยังคงมีสติและคำนึงถึง
เป้าหมายเสมอ เปรียบเหมือนช่วงเวลาซาร์จพลังก่อนที่จะกระโจนเข้าหาอันตราย
อีกครั้ง

มันโรมองศีรษะบอกลาโลแกน ก่อนพารถพุ่งทะยานออกไปพร้อมเสียง
คำรามของเครื่องยนต์ ในอนาคตเธออาจกลับบ้าน แต่ถ้ายังคิดจะมีชีวิตอยู่
ต่อไป บางทีนั่นอาจไม่ใช่เรื่องฉลาดเท่าไรนัก

6 มีอีกกลับถึงโรงแรมตอนเย็นมันโรก็ใช้เวลาที่เหลือลুকอยู่ในสปา ทั้งขัดสี
จิวเวลรี่และพอกตัวจนรู้สึกกลับมาเป็นผู้หญิงอีกครั้ง เธอหลงรักทุกชั่วขณะที่
ได้ทำอย่างนั้น

หญิงสาวเลือกสวมชุดที่แนบกระชับเรือนร่าง ช่วยขับเน้นท่อนขาเรียวยาว
และหุ่นสูงเพรียวราวนางแบบ รูปร่างแบบเธอจะดูเป็นผู้หญิงก็ได้ผู้ชายก็ดี มอง
เผิน ๆ ไม่ต่างจากเด็กหนุ่มท่าทางคล่องแคล่วที่มีช่วงไหล่กว้าง เธอก้าวยาว ๆ
ผ่านลิบบี้ด้วยท่วงท่าเ้ายาวนแผ่เสน่ห์เหลือร้าย และรู้ดีว่ามีสายตาของบรรดา
แขกผู้ชายลอบมองมา

...เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของ
ข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน...

มันโรนึกขึ้นเมื่อรู้ว่าพวกเขาต่างสนใจในตัวเธอจึงยิ่งแสดงกิริยายั่ววน

...หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความมสยดสยงก็
ยึดข้าพเจ้าไว้มัน...

เธอกลับมาเยือนอเมริกาครั้งนี้เป็นครั้งที่แปด แต่แต่ละครั้งไม่มีอะไรแตกต่าง
คลื่นความวิตกกังวลยังคงถาโถมเข้าใส่ระลอกแล้วระลอกเล่า ถึงเวลาแล้วที่จะ
ต้องออกตามหาเรื่องน่าตื่นเต้นเร้าใจ ความท้าทาย และการแข่งขัน

ชายคนนั้นพักอยู่ที่ห้องสามหนึ่งเก้า แต่เธอมีอย่างอื่นต้องไปทำก่อน มันโร
เหลือบมองนาฬิกา บริเตนน่าจะกำลังรออยู่ที่ห้องอาหาร

7 หกปีก่อนเคท บริเตนประสบความสำเร็จในอาชีพด้านกฎหมายและทำงานอยู่
ย่านไจกกลางเมืองออสติน รัฐเท็กซัส เธอแต่งงานมีลูกสาวหนึ่งคนซึ่งเรียนอยู่
ชั้นมัธยมปลาย เพียบพร้อมด้วยบ้านราคาแปดแสนดอลลาร์หนึ่งหลัง รถหรู
สามคัน และโปรแกรมเที่ยวต่างประเทศทุกปี ก่อนหย่าขาดกับสามีแบบไม่สวย
เท่าไรนัก

บ้าน รถ และอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนต่าง ๆ ถูกขายทิ้งทั้งหมด
กฎหมายแบ่งทรัพย์สินระหว่างคู่สมรสของรัฐเท็กซัสจัดแจงแบ่งครึ่งสินสมรสที่
ร่วมสร้างด้วยกันมาตลอดยี่สิบปี ลูกสาวเลือกจะอยู่กับพ่อ บริเตนจึงรับเงิน